

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **J. S., IČO x**
sídlem x
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Čichovským
sídlem Družstevní 411, 257 41 Týnec nad Sázavou

proti
žalované: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**
sídlem Slezská 100/7, 120 00 Praha 2

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 19. 2. 2018, č. j. SVS/2018/022814-G,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků řízení

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 21. 4. 2018 Městskému soudu v Praze, který svým usnesením ze dne 16. 12. 2019, č. j. 6 A 65/2018-66, postoupil věc k vyřízení místně příslušnému Krajskému soudu v Praze, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) v části, již byl potvrzen výrok o uložení sankce rozhodnutím Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Středočeský kraj (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 1. 12. 2017, č. j. SVS/2017/144989-S (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za přestupek podle § 72 odst. 1 písm. n) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „veterinární zákon“), kterého se žalobce dopustil ve dnech 16. 2. 2017, 24. 2. 2017 a 30. 6. 2017 tím, že porušil

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

povinnost jemu vyplývající z rozhodnutí o mimořádných veterinárních opatřeních ke zdolání a zamezení šíření nákazy infekční rhinotracheitidy skotu (dále jen „IBR“) ze dne 28. 12. 2016, č. j. SVS/2016/160151-S (dále jen „mimořádná opatření“), konkrétně povinnost spočívající v zákazu přesunu skotu z hospodářství žalobce do chovů jiných subjektů, a současně byla žalobci uložena povinnost uhradit paušální náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v podané žalobě zpochybňuje, zda prvostupňový orgán sám plnil kontrolní úkoly vyplývající z mimořádných opatření, když až do 27. 9. 2017 neprováděl žádnou administrativní kontrolu odsunů zvířat z hospodářství žalobce. Naopak žalobce úkoly z mimořádného opatření plnil, když nechal v souladu s předepsanou metodikou opakovaně odebírat u hospodářských zvířat biologické vzorky 3 až 6 měsíců před jejich přesunem. Uvedené vzorky byly certifikovanými laboratoři hodnoceny jako negativní na virus IBR. Prvostupňový orgán podle žalobce 9 měsíců nesledoval přesuny, které mu byly ze žalobcem dodané evidence známy (včetně řádné evidence příjemců zvířat). Pochybení žalobce bylo podle jeho názoru pouze pochybením administrativního charakteru, protože sice přesun byl nahlášen do centrální evidence, ale nebyl předem odsouhlasen. Uloženou sankci proto žalobce považuje za zjevně nepřiměřenou, a to obzvláště vzhledem k tomu, že jeho pochybení bylo zjištěno až po 9 měsících a sankce uložena až po 12 měsících, a vzhledem k tomu, že plnil opatření státní správy ve věci vyšetření zvířat a nahlášení přesunů do centrální evidence. Správní orgány navíc dle žalobce pochybily v tom, že spekovaly o hodnotě pozemků zapsaných na listech vlastnictví (dále jen „LV“) č. x, č. x a č. x v k. ú. T. a obci Netvořice, jelikož tyto pozemky nejsou v jeho vlastnictví. Žalobce proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí v části týkající se uložené sankce, kterou považuje za zjevně nepřiměřenou, a vrácení věci žalované.
3. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že trvá na svých závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí s tím, že vzhledem k tomu, že žalobní body jsou shodné s odvolacími námitkami, odkazuje v plném rozsahu na text odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvádí, že mimořádná opatření nabyla účinnosti dne 30. 12. 2016, k přesunu skotu z hospodářství žalobce došlo v únoru a červnu roku 2017. Ke dni 18. 9. 2017 nabylo účinnosti rozhodnutí o ukončení mimořádných opatření. Dodržení nařízení zákazu přesunu zvířat bylo ověřeno na základě hlášení přesunů do centrální evidence zvířat, což je běžný postup prvostupňového orgánu, který není zřizovatelem ani provozovatelem centrální evidence a není povinen pravidelně sledovat přesuny zvířat z hospodářství, kterých se týkají mimořádná opatření. Stav byl ověřován až po ukončení platnosti mimořádných opatření a při udělování statusu hospodářství prostého IBR. V letech 2006 až 2016 probíhal na území České republiky národní ozdravovací program proti IBR. Všem hospodářstvím, kterým za toto období nebyl udělen status hospodářství prostého od IBR, byla po jeho ukončení vydána mimořádná opatření, v nichž byl stanoven mimo jiné zákaz přesunu zvířat. Vzhledem k tomu, že původce IBR má schopnost vyvolat skrytou infekci, nelze souhlasit s názorem žalobce, že prokazatelně zachovával zvýšenou opatrnost dennodenní kontrolou zvířat. Hospodářství je považováno za nerizikové až po provedení dvou závěrečných vyšetření. První se provádí v období 4-6 týdnů po vyřazení posledního pozitivního zvířete a druhé 6 měsíců po prvním. Druhé závěrečné vyšetření bylo provedeno k datu 18. 7. 2017 a výsledky byly doručeny prvostupňovému orgánu dne 27. 7. 2017. Až od tohoto data je možné konstatovat, že by nedošlo k ohrožení opatření stanovených mimořádnými opatřeními. Argumentaci žalobce týkající se negativních

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

vyšetření z listopadu 2016 a dubna 2017 tak nelze považovat za opodstatněnou. Na základě vyšetření několika kusů krav chovaných na hospodářství navíc není možné vyhodnotit zdravotní situaci ohledně IBR. S námitkou pouhého administrativního pochybení žalobce se žalovaná vypořádala na str. 7 a 9 napadeného rozhodnutí, ze kterého cituje. Uložená sankce byla dle žalované podrobně odůvodněna s tím, že žalovaná zdůrazňuje účel správního trestání a výši horní hranice pro uložení pokuty za předmětný správní delikt. Navrhuje proto zamítnutí žaloby.

II. Podstatný obsah správního spisu

4. Rozhodnutím o mimořádných opatřeních doručeným žalobci dne 30. 12. 2016 mu byl s účinností od 1. 1. 2017 mimo jiné pod bodem č. 3 uložen zákaz přesunů skotu z ohniska (hospodářství žalobce reg. č. CZ 21000160) s výjimkou přesunu do jatek a odvozu kadáverů do asanačního podniku s tím, že prvostupňový orgán mohl žalobci na základě jeho písemné žádosti udělit výjimku pro přesun zvířat do jiného členského státu Evropské unie nebo do shromažďovacího střediska zvířat.
5. Z protokolu o kontrole ze dne 27. 9. 2017 (dále jen „protokol o kontrole“) vyplývá, že v centrální evidenci zvířat byly zjištěny přesuny skotu z hospodářství žalobce ve dnech 16. 2. 2017, 24. 2. 2017 a 30. 6. 2017 v celkovém počtu 44 kusů do třech různých hospodářství s chovem skotu. Přílohou protokolu byl výpis z centrální evidence zvířat s identifikací konkrétních přesunutých zvířat číslem ušní známky a údaji o registračních číslech cílových hospodářství a datem nahlášení přesunu.
6. Příkazem prvostupňového orgánu ze dne 23. 10. 2017, č. j. SVS/2017/125851-S, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 72 odst. 1 písm. n) veterinárního zákona spočívajícího v porušení mimořádných opatření tím, že ze svého hospodářství dne 16. 2. 2017 přesunul 13 kusů skotu (s ve výroku vyjmenovanými čísly ušních známek) do hospodářství reg. č. x chovatele A. P. spol. s r.o., dne 24. 2. 2017 přesunul 25 kusů skotu (s ve výroku vyjmenovanými čísly ušních známek) do hospodářství reg. č. x chovatele A., s.r.o., D. L., a dne 30. 6. 2017 přesunul ze svého hospodářství 6 kusů skotu (s ve výroku vyjmenovanými čísly ušních známek) do hospodářství reg. č. x chovatele J. K.. Tím žalobce nezajistil splnění bodu 3 mimořádných opatření, za což mu byla podle § 72 odst. 3 písm. d) veterinárního zákona ve spojení s § 90 odst. 3 a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném do 30. 11. 2018 (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena pokuta ve výši 50 000 Kč.
7. Proti citovanému příkazu podal žalobce odpor, v němž mimo jiné uvedl, že má za to, že neohrozil opatření stanovená v rámci mimořádných opatření, neboť odběry krve zvířat byly vyhodnoceny v listopadu 2016 a v dubnu 2017 jako negativní. Žalobce současně uvedl, že jeho chov je velmi málo rozsáhlý, krmivo tak má zajištěno pouze pro určitý stav zvířat a při nárůstu počtu zvířat prostým narozením není možné udržet stav zvířat ve větším množství, než je pro hospodářství žalobce obvyklé. Zvířata byla dle žalobce přesunuta až po ověření negativních nálezů kontrolou vzorků krve. Osobám přejímajícím zvířata byla pravidla přesunů známa a bylo jimi přislíbeno věnovat zdravotnímu stavu přesunutých zvířat zvýšenou denní pozornost. Bylo též ověřeno, že k žádným problémům v souvislosti se zdravotním stavem zvířat nedošlo, neboť chovy žalobce byly vždy zdravé a velmi pečlivě bylo hlídáno, aby do stáda žalobce nebyla přesouvány zvířata bez podrobných vyšetření a aby se jeho zvířata nemohla v dané lokalitě stýkat s jiným chovem v okolí. Žalobce závěrem uvedl, že má za to, že společenská nebezpečnost jednání v daném

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

případě nenastala, neboť došlo spíše k administrativní chybě, když nebyl vyžádán souhlas k přesunu. Výše pokuty 50 000 Kč je z hlediska hospodářství žalobce nepřiměřená a v podstatě i částečně likvidační.

8. Následně žalobce (k výzvě prvostupňového orgánu) předložil dne 18. 11. 2017 vyplněné prohlášení o svých majetkových poměrech a písemně se vyjádřil. Nad rámec skutečností uváděných v odporu zejména uvedl, že mu není známo, že by v jeho provozovně byla dne 27. 9. 2017 prováděna kontrola. Žádný protokol o kontrole mu nebyl předán, v důsledku čehož ani nemohl stvrdit svým podpisem jeho převzetí. Dále uvedl, že pokud mělo dojít k doručování písemnosti dne 29. 9. 2017, má za to, písemnost mu měla být doručena do vlastních rukou, a zopakoval, že se nedopustil přestupku tak, jak je mu kladeno za vinu, stejně tak jako poukázal na nesprávné datum uvedené v protokolu o kontrole. Prvostupňový orgán měl navíc informaci z centrální evidence, že k prvnímu přesunu zvířat došlo již dne 16. 2. 2017, přičemž nepovažoval za nutné zasahovat a neudělal např. opakovaná vyšetření. Žalobcem zajištěná vyšetření byla negativní již před mimořádnými opatřeními. Pokud by měla mít mimořádná opatření skutečné dopady, mělo v nich být podle žalobce především stanoveno, že skot nesmí nikdo kupovat a převážet jej do jiné (své oblasti), pokud by existovalo podezření na výskyt IBR.
9. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 1. 12. 2017 formulovaným ve výroku shodně jako příkaz byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 50 000 Kč a vedle toho též povinnost k náhradě paušálních nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Kromě rekapitulace dosavadního řízení a odkazu na protokol o kontrole prvostupňový orgán v odůvodnění zejména uvedl, že je možné i následné vyhotovení protokolu až do 30 dní, případně do 60 dnů ve složitých případech po uskutečnění kontroly a jeho doručení kontrolované osobě. Protokol o kontrole byl žalobci doručen za použití služby „dodejka do vlastních rukou adresáta“. Nebyl tedy předán jiné osobě, jak v podaném odporu uvádí žalobce, ale přímo žalobci. Žalobcem uváděná data jsou dle prvostupňového orgánu nepravdivá, neboť první jím uváděné vyhodnocení v listopadu bylo ve skutečnosti provedeno až 15. 12. 2016, přičemž jeden ze vzorků vykazoval nejisté (dubiózní) výsledky, a další vyhodnocení bylo provedeno (namísto v dubnu) až 8. 6. 2017. Především se však jednalo o tzv. náátkové vyšetření sloužící k průběžné náátkové kontrole k viru IBR velmi vnímavé kategorie skotu (prvotek po porodu) a týkalo se jen 5 kusů krav, takže neznamenal, že by stádo bylo prosté IBR. Druhé negativní vyšetření celého stáda bylo provedeno až v červenci a jeho výsledky byly známy až dne 27. 7. 2017. Teprve od tohoto data bylo možné považovat hospodářství za ozdravené. Prvostupňový orgán konstatoval, že dozoruje velké množství zemědělských a potravinářských subjektů, nejen žalobce, a ani skutečnost, že již 16. 2. 2017 a 24. 2. 2017 byly žalobcem hlášeny přesuny, automaticky neznamená, že by tato informace byla známa prvostupňovému orgánu, neboť ten není ani zřizovatelem, ani provozovatelem centrální evidence zvířat. Prvostupňový orgán zjistil spáchání přestupku až při kontrole provedené dne 27. 9. 2017, což ale nezpůsobuje zánik právní odpovědnosti žalobce. Mimořádná opatření mají za cíl zabránit šíření nebezpečné nákazy zvířat (IBR), přičemž byla vydána pouze pro hospodářství, která se nezládla za předchozí dobu ozdravit. Prvostupňovému orgánu bylo navíc známo hned několik hospodářství i v okrese Benešov, na kterých byla stejně jako u žalobce vyhlášena mimořádná opatření. K odpovědnosti kupujících prvostupňový orgán uvedl, že v mimořádných opatřeních byl žalobci jasně stanoven zákaz přesunu zvířat, což mělo být dostačující k tomu, aby nehrozilo rozšíření nákazy IBR z hospodářství. Ani případná vědomost kupujících by žalobce nezbavovala odpovědnosti za spáchaný přestupek, ba

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

naopak, pokud by skutečně žalobce kupující na riziko upozorňoval, musel by si být vědom porušení své povinnosti a jeho jednání by nešlo hodnotit jinak než jako úmyslné. Mimořádná opatření umožňovala odsun zvířat z hospodářství žalobce na jatka, případně na základě výjimky vydané prvostupňovým orgánem též do jiného členského státu EU nebo (v případě IBR negativních zvířat) do shromažďovacího střediska. Žalobci tak byly dány možnosti, jak zabránit hromadění zvířat na hospodářství, pro které nebyl schopen zajistit dostatečné množství krmiva, aniž by musel porušit vydaná mimořádná opatření. Prvostupňový orgán dále poukázal na to, že není pravdou, že chov žalobce byl vždy zdravý, neboť pokud by tomu tak bylo, nebyla by vydána mimořádná opatření. Skutečnost, že žalobce jednal s péčí řádného hospodáře, tedy že nepřisouval do svého hospodářství zvířata bez vyšetření a zabraňoval styku s okolními zvířaty, pak považoval prvostupňový orgán za samozřejmé a nebylo to důvodem pro uložení nižší pokuty. Prvostupňový orgán dále uvedl, že přestupek žalobce považuje za velmi závažný, když míra společenské škodlivosti v daném případě spočívá v možnosti šíření nebezpečné nákazy, přičemž hmotněprávním znakem přestupku v daném případě není šíření nákazy, ale porušení mimořádných opatření, která měla šíření nákazy zabránit. Svým jednáním pak žalobce způsobil mimo jiné to, že prvostupňový orgán musel provést kontroly na hospodářstvích kupujících, provést tam odběry pro vyšetření na přítomnost IBR, ale především na hospodářství všech kupujících byla vydána předběžná opatření, která těmto subjektům ztěžovala zásadně výkon jejich majetkových práv, z čehož je zřejmé, že o naplnění skutkové podstaty přestupku nemůže být žádného sporu. Zároveň prvostupňový orgán dodal, že v daném případě se jedná o ohrožovací přestupek, tedy o přestupek, u něž k naplnění skutkové podstaty dochází už porušením povinností, a to aniž by muselo dojít ke vzniku škodlivého účinku.

10. Prvostupňový orgán dále uvedl (patrně s ohledem na nepoměr deklarovaných příjmů a výdajů), že z podkladů potřebných ke zhodnocení majetkové situace vyplývá, že žalobce buďto nesdělil pravdivě výši příjmů, nebo výši úvěrových splátek, případně nesdělil výši úspor z minulých let, a lze tak jen odhadovat, jaké jsou jeho skutečné příjmy. Dále je zřejmé, že žalobce má úvěr u společnosti J. D., přesto ale neuvedl, že by byl vlastníkem nějakých zemědělských strojů, přičemž zemědělské stroje představují majetek vysoké hodnoty. Stejně tak žalobce neuvedl výši přímých plateb, které mu jistě jako zemědělskému subjektu byly vyplaceny S. z. i. f. (dále jen „SZIF“) jako tzv. jednotná platba na plochu zemědělské půdy. Prvostupňový orgán zjistil, že dle seznamu plateb na stránkách SZIF byl žalobce za rok 2016 příjemcem plateb ve výši 2 186 875,48 Kč. Pokud se žalobce dovolává likvidační výše pokuty, bylo zároveň jeho povinností předložit odpovídající podklady pro posouzení této otázky. Prvostupňový orgán vlastním šetřením zjistil, že žalobce je vlastníkem 163 kusů skotu (dle údajů z centrální evidence ke dni 29. 11. 2017) a především je i vlastníkem rozsáhlého nemovitého majetku, který v doručených podkladech také neuvedl. Z katastru nemovitostí je zřejmé, že žalobce je vlastníkem nemovitostí uvedených v k. ú. T. a obci N. na LV č. x, LV č. x a LV č. x a dále v k. ú. a obci R. na LV č. x. Prodejem jen nepatrné části těchto pozemků či několika kusů skotu by žalobce bez problémů získal zdroje na zaplacení uložené pokuty. Zhoršení majetkové situace účastníka řízení, které by nemělo likvidační charakter, je přitom v daném případě na místě, neboť pokuta v sobě obsahuje také sankční část a předpokládá se, že jejím zaplacením dojde ke zhoršení majetkové situace žalobce. Uložená pokuta tudíž dle prvostupňového orgánu nedosahuje takové výše, aby mohla mít pro žalobce likvidační charakter. Prvostupňový orgán prohlásil, že při určení druhu a výměry pokuty zohlednil

rozhodné skutečnosti ve smyslu ustanovení § 35 až § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť zejména přihlédl k povaze a závažnosti přestupku. Závažnost přestupku podle něj spočívá v tom, že v případě, že žalobce neplní opatření stanovená v rámci mimořádných opatření, hrozí šíření nákazy mimo ohnisko nákazy, neboť IBR je závažné infekční onemocnění skotu způsobující respirační onemocnění provázené horečkou, zmetání březích samic, porod máloživotných mláďat, a tím významné ekonomické ztráty. Onemocnění se navíc ve stádě může vyskytovat v latentní formě. Je proto nezbytné dodržovat zákaz přesunu zvířat mimo hospodářství, neboť hrozí, že dojde k přenosu nákazy na vnímavá zvířata, která se již na tomto hospodářství nacházejí, a tím pádem ke vzniku nového ohniska nákazy. Prvostupňový orgán považoval přestupek za velmi závažný, ostatně o významu chráněného zájmu svědčí i to, že za uvedený přestupek lze uložit pokutu až do 2 000 000 Kč. Pokud jde o způsob spáchání přestupku, prvostupňový orgán neprokázal záměr žalobce vyhýbat se plnění právní povinnosti, přestože ten věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Skutečnosti, že uvedená povinnost byla žalobci stanovena jako jeden ze 14 bodů mimořádných opatření, že hlavní činností žalobce je zemědělská výroba včetně živočišné výroby, jíž se dlouhodobě věnuje, a že mu musí být známy jeho povinnosti i nebezpečnost a vysoká míra nakažlivosti IBR, hodnotil prvostupňový orgán jako středně přitěžující okolnosti. Pokud jde o následky přestupku, prvostupňový orgán neměl informace o škodlivých následcích neplnění mimořádných opatření ve vztahu ke zdraví zvířat mimo hospodářství, což hodnotil jako středně polehčující okolnost, zároveň však uvedl, že v případě, že by se IBR vzhledem ke své vysoké infekčnosti dostala do jiného hospodářství s vnímavými zvířaty, bylo by toto hospodářství vzhledem k tomu, že již byl ukončen národní ozdravovací program od IBR, vystaveno výraznému riziku propuknutí choroby se všemi jejími následky. Jako středně přitěžující okolnost hodnotil prvostupňový orgán to, že žalobce za dobu účinnosti mimořádných opatření přesunul svá zvířata z hospodářství ve třech termínech na tři různá cizí hospodářství. Dále jako středně přitěžující okolnost hodnotil i množství (44 kusů) takto přesunutých zvířat. Dobu trvání přestupku (od 16. 2. 2017 do 30. 6. 2017) považoval prvostupňový orgán také za středně přitěžující okolnost. Jako polehčující okolnost pak zohlednil, že se na hospodářství jednalo o první porušení dané povinnosti. Další okolnosti, které by mohly mít vliv na určení výše pokuty, prvostupňový orgán neshledal, a stejně tak konstatoval, že neshledal důvody pro podmíněné upuštění či upuštění od uložení správního trestu. Závěrem prvostupňový orgán zhodnotil možné ekonomické důsledky uložení pokuty a na základě veřejně dostupných údajů z obchodního rejstříku dospěl k závěru, že pokuta nemůže být pro žalobce likvidační, navíc je uložena jen v úrovni 2,5 % rozpětí sazby.

11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž zopakoval svá dosavadní vyjádření a mimo jiné doplnil, že traktor J. D. představuje jen „kvazi majetek vysoké hodnoty“. Takové stroje mají pouze vysokou pořizovací hodnotu, ale nepředstavují vzhledem k vysokému úvěru nebo leasingu automaticky vysoký majetek, protože než dojde ke splacení úvěrů nebo leasingu, je již hodnota těchto strojů velmi nízká, jsou opotřebené, potřebují drahé generální opravy a navíc jsou jednoúčelové a mimo zemědělce téměř neprodejné. Prvostupňový orgán dle žalobce také neví, že velká část půdy je v nájmu od drobných vlastníků, přičemž je dnes prodejná pouze za cca 3 Kč za m² – nejde tedy o žádné hodnotné pozemky. Navíc ani jednání žalobce prokazatelně zachovávali zvýšenou opatrnost (každodenní kontrola zvířat a pravidelná vyšetření

jejich krve) nelze hodnotit jako závažné, ale ani jako středně závažné. Pokud by měla být uložena nějakému subjektu sankce, tak by to měl být prvostupňový orgán, který nekonal, jak měl, navzdory své povinnosti. Žalobce odmítal „zlehčování“ své tíživé finanční situace. Dle jeho názoru nemá prvostupňový orgán povědomost o situaci hospodaření malých zemědělců.

12. Napadeným rozhodnutím ze dne 19. 2. 2018 žalovaná odvolání žalobce zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění uvedla (a zdůraznila), že cílem mimořádných opatření bylo rychlé ozdravení všech zbývajících hospodářství v České republice (včetně žalobcova), která dosud od této nákazy ozdravena nebyla. Společenskou škodlivost porušení nebo nedodržení mimořádných opatření považuje zákonodárce za mimořádně vysokou, což vyjadřuje i nejvyšší možná sankce, kterou lze podle veterinárního zákona za tento skutek uložit. Banalizování maření nařízených mimořádných opatření ze strany žalobce nemůže obstát, stejně jako jeho účelová obhajoba spáchaného protiprávního jednání poukazem na skutečnost, že za závadný stav, resp. jeho dlouhodobost, je údajně „spoluzodpovědný“ prvostupňový orgán, jelikož zákon nestanoví žádnou lhůtu k provedení kontroly. Žalovaná neshledala důvody, které by mohly vést ke snížení sankce, naopak se přiklonila k názoru prvostupňového orgánu, že se jedná o přestupek velmi závažný, přičemž ze spisu nevyplývají žádné další okolnosti, které by mohly vést ke snížení pokuty nebo dokonce k (podmíněnému) upuštění od uložení správního trestu. Svým protiprávním jednáním ohrozil žalobce úředně stanovený nákazový status ostatních hospodářství, se kterým jsou spojeny důsledky spočívající v zákazu přesunů, zákazu obchodování, ale i financování ozdravovacích programů. Pokutu uloženou ve výši 50 000 Kč žalovaná nepovažovala s odkazem usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS, za likvidační. Pokud jde o úvahy týkající se její výše, žalovaná se i v tomto případě ztotožnila se závěry prvostupňového orgánu, neshledala v nich překročení mezí správního uvážení a poukázala na možnost posečkání s úhradou pokuty či na možnost jejího rozložení na splátky. Napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci i jeho zástupci dne 26. 2. 2018.

III. Průběh jednání před soudem

13. K jednání, jehož nařízení se domáhal, se žalobce bez omluvy nedostavil, ač byl řádně a včas prostřednictvím svého zástupce obeslán. Žalovaná v průběhu jednání především odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež považuje i co do výše uložené pokuty za adekvátní a zcela přiměřené. Setrvala tak na návrhu na zamítnutí žaloby. Soud v průběhu jednání provedl důkaz výpisy z katastru nemovitostí, ve vztahu k nimž žalobce vznášel námitky nesprávnosti skutkových zjištění žalované.

IV. Posouzení důvodnosti žaloby

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 26. 2. 2018), osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
15. Podle § 65 odst. 3 s. ř. s. platí, že rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených. Podle § 78 odst. 2 téhož zákona pak platí, že rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní

delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

16. Podle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
17. Podle § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.
18. Podle § 72 písm. n) veterinárního zákona (ve znění účinném do 30. 6. 2017) se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že nesplní nebo poruší povinnost vyplývající pro ni z mimořádných veterinárních opatření.
19. Podle § 72 písm. o) veterinárního zákona (ve znění účinném do 14. 1. 2020) platí, že právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že nesplní nebo poruší povinnost vyplývající pro ni z mimořádných veterinárních opatření.
20. Podle § 72 odst. 3 písm. d) veterinárního zákona (ve znění účinném do 30. 6. 2017) se za správní delikt se uloží pokuta do 2 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. n).
21. Podle § 72 odst. 3 písm. d) veterinárního zákona (ve znění účinném do 14. 1. 2020) lze za přestupek uložit pokutu do 2 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. o).
22. Předně soud konstatuje, že jakkoli žalobce v podané žalobě uvádí, že „*podává správnímu soudu na posouzení zda skutková podstata a společenské nebezpečí správního deliktu, ke kterému mělo dojít - kterého se měl dopustit, je posuzováno přiměřeně*“, je z obsahu žaloby zjevné, že fakticky brojí pouze proti uložené sankci, když uznává, že z jeho strany k pochybení došlo, byť dle jeho názoru toliko „*administrativnímu*“, k čemuž víceméně pouze prezentuje svůj názor na činnost prvostupňového orgánu. Navíc v bodech IV a VII (závěrečný návrh) žaloby opakuje, že žaloba „*směřuje proti výši uložené sankce*“, resp. uvádí: „*navrhuji aby soud napadené rozhodnutí zrušil ve výroku I - v části o uložení výše pokuty 50.000 Kč (neboť je zřejmě nepřiměřená) a rozhodnutí vrátil k řízení ke správnímu orgánu a zavázal jej právním názorem soudu.*“ Soud z tohoto důvodu nepřezkoumává část napadeného rozhodnutí, jímž byly potvrzeny výroky prvostupňového rozhodnutí o vině žalobce spácháním předmětného přestupku a o povinnosti uhradit paušální náhradu nákladů řízení.
23. Žalobní body míří toliko do výše uložené sankce s tím, že žalobce požaduje zrušení této části rozhodnutí, nikoli případnou moderaci výše uložené pokuty ve smyslu výše citovaných ustanovení § 65 odst. 3, resp. § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť k takovému rozhodování je nutný výslovný návrh žalobce, který však v uvedeném případě nebyl

s ohledem na text žalobního návrhu uplatněn [srov. též SOCHOROVÁ, V. in BLAŽEK, T., JIRÁSEK, J., MOLEK, P., POSPÍŠIL, P., SOCHOROVÁ, V. a ŠEBEK, P. *Soudní řád správní - online komentář*. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016, dostupné online v systému beck-online.cz, k § 78 odst. 2 s. ř. s.: *“První a nezbytnou podmínkou takového postupu soudu je návrh žalobce v podané žalobě na snížení uložené pokuty či upuštění od potrestání (§ 65 odst. 3 SŘS). Petit znějící na moderaci trestu může být formulován jednak jako eventuelní petit (vedle návrhu na zrušení rozhodnutí pro nezákonnost), jednak jako prostý petit (samostatně).”*]

24. Na správním soudu je tak za popsané situace, aby s ohledem na uplatněné žalobní body posoudil, zda byl vzhledem k ukládané sankci zjištěn skutkový stav věci žalovanou dostatečně a zda bylo uložení sankce žalovanou řádně odůvodněno a odpovídá zjištěnému skutkovému stavu, resp. zda bylo učiněno v mantinelech pro správní uvážení.
25. V podstatě mimo rámec uplatněných žalobních bodů považuje soud za potřebné upozornit na to, že zákon o odpovědnosti za přestupky, který správní orgány aplikovaly, na věc žalobce v otázce stanovení výše sankce nedopadal. Zákon o odpovědnosti za přestupky nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, tj. až v době po spáchání předmětného správního deliktu. Správní řízení pak bylo zahájeno již za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle jeho ustanovení § 112 odst. 3 se na určení druhu a výměry sankce (mimo jiné) za dosavadní správní delikty ode dne nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky použijí jeho ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, avšak pouze, je-li to pro pachatele výhodnější. Správní orgány obou stupňů se otázkou příznivosti té které právní úpravy nezabývaly, resp. takovou úvahu v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně nevyjádřily. Došlo tak do určité míry k naplnění závěrů uvedených v nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05, dle kterých je opomenutí zabývat se tím, zda nová právní úprava není v konkrétním případě příznivější, zásahem do práva na spravedlivý proces. Prvostupňový orgán, jehož rozhodnutí bylo potvrzeno žalovanou, se patrně touto otázkou zabýval (byť tak výslovně neuvedl), když při uvození svých úvah ohledně ukládané sankce doslova uvedl: *„Při určení druhu a výměry pokuty správní orgán zohlednil rozhodné skutečnosti, ve smyslu ustanovení § 35 až § 44 přestupkového zákona.“* Uvedené lze vyložit tak, že považoval za příznivější právní úpravu pro žalobce úpravu novou, a proto ji aplikoval.
26. Nová právní úprava se ovšem z hlediska ukládané sankce liší (kromě odkazu na jiné písmeno § 72 odst. 1, v němž se později nacházel popis příslušného přestupku) toliko v tom, že obsahuje slovní spojení *„lze uložit pokutu do“* namísto původního *„se uloží pokuta do“*. Uvedená změna souvisela mimo jiné s tím, že zákon o odpovědnosti za přestupky dovoluje uložit i jiný druh sankce, např. napomenutí. Prvostupňový orgán i žalovaná ovšem zjevně dospěly k tomu, že není namístě uložit jiný – mírnější – druh sankce (právě uvedené napomenutí) a ani (podmínečně) upustit od potrestání ve smyslu § 42 a § 43 zákona o odpovědnosti za přestupky (posledně uvedené prvostupňový orgán výslovně uvedl). Z pohledu konstrukce sankce za předmětný přestupek ani není v praxi možné uložit pokutu v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jelikož takovou dolní hranici ani veterinární zákon nestanoví. I přesto z neznámého důvodu správní orgány dospěly k tomu, že nová právní úprava je jako celek v tomto konkrétním případě pro žalobce výhodnější. Soud tento závěr nepovažuje s ohledem na výše uvedené za správný a uvádí, že z hlediska dikce ustanovení § 112 odst. 3 měla být aplikována právní úprava dosavadní.

27. Navzdory popsaným skutečnostem je však s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, č. 1926/2009 Sb. NSS, podle kterého je použití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, důvodem zrušení rozhodnutí správního orgánu, jen mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách, zřejmé, že uvedené pochybení žalované nemělo žádný vliv na uloženou sankci. Je tomu tak z důvodu, že užitím příslušných ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky namísto předchozí právní úpravy správní orgány zjevně dospěly ke shodným závěrům, ke kterým by dospěly i v případě, pokud by postupovaly podle právní úpravy účinné v době spáchání přestupku. Popsané dílčí pochybení tak na posouzení věci nemohlo ničeho změnit. Zásadní vadou rozhodně není samotná skutečnost, že žalovaná i prvostupňový orgán ve svých rozhodnutích používají střídavě ve spojení s postihovaným jednáním žalobce slovní spojení „správní delikt“ a „přestupek“, byť dle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, který byl účinný v době zahájení předmětného správního řízení, by již mělo být správně užíváno pouze označení „přestupek“ (jakkoli stěžejní pro posouzení věci měla být jak z hlediska viny, tak z hlediska ukládané sankce, právní úprava účinná do 30. 6. 2017). Proto se soud zabýval zákonností napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů.
28. K žalobnímu bodu, v němž žalobce poukazuje na nepřiměřenost uložené sankce z důvodu, že jeho „*administrativní pochybení*“ bylo zjištěno až po 9 měsících a sankce mu byla uložena až po 12 měsících, soud uvádí, že tento časový odstup od chvíle, kdy došlo k jednáním, kterými žalobce naplnil skutkovou podstatu předmětného přestupku, není relevantní z hlediska výše ukládané sankce, ostatně napadené rozhodnutí nabylo právní moci zhruba již po jednom roce od spáchání správních deliktů, což nepředstavuje žádnou významnou prodlevu. Nadměrná prodleva by mohla mít vliv toliko z pohledu případného zániku odpovědnosti za spáchání přestupku, nicméně takovou skutečnost žalobce nenamítá a ani z úřední povinnosti soud neshledal, že by snad došlo k prekluzi přestupkové odpovědnosti. Samotné nahlášení přesunů, stejně jako provedení povinných vyšetření na IBR pak také nemohlo mít zásadní vliv na výši uložené sankce, neboť správní orgány mají pravdu v tom, že se jedná o plnění povinností zavazujících žalobce nezávisle na spáchaném správním deliktu. Jejich současné nesplnění by nepochybně zvyšovalo nebezpečnost protiprávního jednání žalobce a odůvodňovalo podstatné navýšení pokuty s ohledem na souběh více správních deliktů, plnění těchto povinností však závažnost porušení nařízených mimořádných opatření nesnižuje. Nejedná se přitom ani o drobné administrativní pochybení, neboť správní orgány žalobce správně upozorňovaly, že na základě omezení mimořádnými opatřeními nebyl oprávněn převést skot na jiné hospodářství v České republice ani se souhlasem prvostupňového orgánu – skot na základě vydaného souhlasu bylo možné pouze vyvézt do jiných členských států nebo jej umístit do shromažďovacího střediska, bez souhlasu pak bylo možné jen jeho přesunutí na jatka či jejich kadáverů do asanačního podniku. Tyto možnosti však zároveň dávaly žalobci prostor, jak řešit omezenou kapacitu svého hospodářství (např. co do množství dostupného krmiva) v situaci rozrůstajícího se stáda, proto žalobce nemůže úspěšně tvrdit, že tuto situaci jinak než prodejem zvířat řešit nemohl.
29. Argumentuje-li žalobce tím, že v rámci úvahy týkající se jeho majetku se měla žalovaná dopustit pochybení svým závěrem, že vlastní pozemky, jejichž část může prodat tak, aby mohl případně uloženou pokutu uhradit, soud uvádí, že tato úvaha byla zjevně pouze doplňující ve vztahu k ostatním skutečnostem, které žalobce uvedl ve svém prohlášení o

majetkových poměrech, neboť klíčová byla nedůvěryhodnost tohoto prohlášení. Prvostupňový orgán poukázal nejen na rozpory mezi průměrným hrubým měsíčním výdělkem žalobce a výší deklarovaných splátek a na neuvedení informací o vlastnictví zemědělských strojů, ale i na zjištěné vlastnictví většího počtu kusů skotu a na značný objem příjmů od SZIF. Navíc pak zdůraznil, že uložená sankce činí pouze 2,5 % možné horní hranice ve výši až 2 000 000 Kč. Z tohoto důvodu považuje soud uvedený žalobní bod za nedůvodný. Nadto, vzhledem k tomu, že ve správním spise není založen výpis z katastru nemovitostí k relevantnímu datu, soud provedl důkaz výpisy z katastru nemovitostí podle právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, z nichž zjistil, že pouze nemovitosti zapsané v k. ú. T. a o. N. na LV č. x nevlastnil žalobce, nýbrž jeho syn. Nemovitosti zapsané na LV č. x (cca 17,5 ha zemědělských a lesních pozemků) spadaly z ¼ do společného jmění manželů žalobce a nemovitosti zapsané na LV č. x (cca 8 ha zemědělských pozemků) vlastnil žalobce jako spoluvlastník s podílem ve výši ½ a zbývající podíl ve výši ½ spadl do jeho společného jmění manželů. Také téměř 4 ha zemědělských pozemků v k. ú. a obci R. zapsané na LV č. x spadaly do společného jmění manželů žalobce. Není tedy ani pravdou, že by údaje, z nichž správní orgány vycházely, byly v zásadním rozporu se skutečností, jelikož k omylu došlo jen u jednoho z LV. V každém případě soud zcela přisvědčuje úvaze správních orgánů, že prohlášení žalobce o jeho majetkových poměrech, v němž zůstaly nevyplněny informace o vlastnictví nemovitostí či jiných hodnotných věcí, bylo zjevně neúplné, resp. nepravdivé, neboť zapíralo jak vlastnictví rozsáhlých pozemků, tak početného skotu, popř. zemědělských strojů, takže z něj nebylo možné dost dobře vycházet. Nezávisle zjištěné informace o majetkových poměrech žalobce naopak jasně prokazovaly, že pokuta ve výši 50 000 Kč nemůže mít pro žalobce likvidační důsledky.

30. Další úvahy žalované, resp. prvostupňového orgánu, týkající se uložené sankce, jsou podle soudu také v mezích přípustného správního uvážení a nijak z něj nevybočují. Je zjevné, že správní orgány přihlédly k povaze a závažnosti správního deliktu, který považovaly za velmi závažný vzhledem k nutnosti dodržovat mimořádná opatření v rámci boje proti infekčnímu onemocnění skotu, jehož výskyt vyvolává významné ekonomické ztráty, k čemuž zdůraznily i vysokou zákonnou horní hranici sazby pokuty. Stejně tak je zcela relevantní i úvaha ohledně hned tří přesunů zvířat v celkovém množství 44 kusů na tři různá hospodářství, což bylo hodnoceno jako (středně) přítěžující okolnost. Neadekvátní sice bylo hovořit o době mezi prvním a posledním přesunem zvířat, neboť se nejednalo o trvající správní delikt, nýbrž o pokračující správní delikt sestávající ze tří dílčích útoků, avšak to je z hlediska mírné výše uložené sankce nepodstatné. Ve prospěch žalobce pak bylo vyhodnoceno, že porušil uvedenou povinnost poprvé (byť i zde lze podotknout, že to se mohlo týkat jen prvního z přesunů, pak již šlo o opakované porušení), stejně jako okolnost, že v době rozhodování nebyly známy informace o tom, že by v důsledku jednání žalobce došlo k rozšíření nemoci IBR do jiných stád. Úvaha správních orgánů byla mimo výše uvedené doplněna i o skutečnost, že nebyly zjištěny okolnosti svědčící pro (podmíněné) upuštění od potrestání. Z uvedeného je zřejmé, že napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým není v otázce výše uloženého trestu nepřezkoumatelné, naopak jasně vymezuje úvahy, na základě nichž byla výše pokuty stanovena.
31. Co do přiměřenosti těchto úvah pak nad rámec dvou shora učiněných dílčích výtek, jež se však vzájemně v dopadu na výši výsledné sankce vyvažují, soud dodává, že se s učiněnými závěry shoduje a naopak pokud jde o výši sankce, jež byla v návaznosti na tyto úvahy v

rámci zákonného rozpětí od 0 Kč do 2 000 000 Kč zvolena, má za to, že byl správní orgán poměrně mírný, neboť se pohyboval u samé dolní hranice zákonného rozpětí. Skutečnost, že shodou okolností jednání žalobce patrně nemělo žádné negativní dopady na rozšíření onemocnění IBR, a to i s ohledem na předcházející negativní výsledky testování zvířat (zde však není z obsahu správního spisu patrné, zda se vůbec jednalo o testování právě prodaných zvířat v době krátce před jejich přemístěním, tudíž soud tuto skutečnost hodnotí podle zásady *in dubio pro reo*), takže negativní důsledky jednání žalobce zůstaly jen v podobě vyvolaných administrativních omezení na cílových hospodářstvích, zjevně byla významnou polehčující okolností, jinak by hrozila s ohledem na počet ohrožených hospodářství mařením mimořádných opatření podstatně vyšší sankce. Majetkové poměry žalobce přitom zjevně poskytovaly dostatečný prostor i pro uložení vyšší sankce, ostatně i podle obsahu nedůvěryhodného prohlášení o majetku žalobce uložená sankce odpovídala pouze cca dvouapůlměsíčnímu zisku žalobce (po zdanění), tedy by sice pro něj byla citelná, ale majetkovou podstatu jeho podnikání nemohla rozvrátit.

32. Správní orgány žalobce též zcela správně varovaly, že jeho tvrzení (opakované i v žalobě) naznačující, že snad kupující o riziku onemocnění IBR u jeho chovu varoval, by v případě pravdivosti znamenala, že žalobce mimořádná opatření porušil úmyslně. K tomu soud dodává, že taková skutečnost by se nepochybně musela projevit v násobně vyšší výměře sankce [soud ponechává stranou možnou trestní odpovědnost žalobce za takové jednání podle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění zákona č. 455/2016 Sb.] a že eventuální zvýšená zdravotní péče kupujících u převedených zvířat by nemohla mít jakýkoliv dopad na výši uložené sankce, neboť představuje jednání osob odlišných od žalobce, které bez jeho přičinění údajně usilovaly o snížení nepříznivých důsledků jeho protiprávního jednání. Otázkou také je, zda vůbec s ohledem na správními orgány zmiňovaný bezpříznakový průběh onemocnění mohla zvýšená pozornost nabývajících nějak předejít rozšíření potenciální nákazy do jejich chovů. Naopak se jeví, že bylo spíše jen náhodou, že žádný z přemístěných kusů dobytka nákazou netrpěl.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Soud tudíž neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným a neshledal ani z úřední vady přítomnost vady, jež by vyžadovala zrušení napadeného rozhodnutí. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšná žalovaná vznik nákladů řízení o žalobě netvrdila a ani ze soudního spisu neplyne, že by jí vznikly nějaké náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. září 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu